

AKO POLOŽIŤ AKÚKOĽVEK VLÁDU ZA KRÁTKY ČAS? ZÁPLAVA ŽALÔB, SŤAŽNOSTÍ A BOJKOT, GENERÁLNY ŠTRAJK - ZBRAŇ, KTOREJ SA POLITICI NAJVIAC BOJA. IGNORUJME ICH!

- CZ24 News | 19. srpna 2021

V spoločnosti založenej na neustálom toku papierových (alebo už len elektronických) peňazí a ovládanej obchodníckou kastou nie sú pre vládnuce oligarchické vrstvy najväčšou pohromou demonštrácie, nepokoje, vojny či revolúcie. Na tom všetkom sa dá zarobiť. Revolúcia potrebuje peniaze, skonfiškovaný majetok niekto musí predať. Armáda potrebuje zbrane, vojnovú korisť treba speňažiť. Ešte aj pri demonštrácii sa dajú predávať párky a pivo. Nakoniec skončia peniaze presne v tých vreckách, ktoré mali byť vyprázdnené.

Svetové elity, ktoré momentálne rozbiehajú covidovú klímokraciu, sa demonštrácií nezľaknú. Vedia, že každá demonštrácia raz skončí a ľudia sa musia ísť domov vyspať, postarať sa o deti, popolievať záhradu a ráno ísť do práce. A na druhý deň pôjdu demonštranti zase do reštaurácie, do predajní s nábytkom, do fitness centra, ženy si pôjdu pozerieť nové šaty, deti budú rodičom pišať za ušami, že chcú nové hračky. Biznis sa veselo točí, elity si šúchajú radostne ruky, mastia vrecká a varovne dvíhajú prst – neprestaňte hlavne nakupovať, pretože sa iluzívna stabilita a prosperita zastavia.

Ľudia, ktorí im načúvajú, sa správajú tak, akoby im nerozumeli. Nechápu, že zaseknutie kolotoča biznisu je práve to, čoho sa obchodnícka civilizácia najviac bojí. Akonáhle sa reálne obmedzí naša spotreba (nielen preorientuje na konzumáciu ešte drahších ekologických výrobkov, nanucovaných konzorciom vlád a oligarchov, ako to plánujú elity k ešte lepšiemu kontrolovaniu nás a vyšším ziskom), tak vtedy začujeme kvikot. Ale nebude to kvikot nezaočkovaných, ako si to prial jeden z členov novinárskej liberálnej úderky, ale kvikot tých, ktorí budú prichádzať o svoje zisky.

Nikto nemôže ľudí donútiť nakupovať, chodiť do reštaurácií a využívať služby. Nechcú nám ich dať? Ukážme im, že my ich nechceme. Nech si nechajú svoj biznis-cirkus na kolieskach a pozerajú sa, ako im zapadá prachom. Netreba na to veľa, stačí sedieť na zadku, takže táto forma odporu je ako stvorená pre slovenský národ. Netreba vyvinúť takmer žiadne úsilie, stačí sa nehýbať. V tom je bojkot neuveriteľne príjemný. Stačí si nastaviť spotrebu na možné minimum a za pár mesiacov bude všade plno oligarchického náreku.

Vznik a pomenovanie bojkotu

Že to naozaj funguje a je to odskúšané, o tom svedčia dejiny bojkotu. Svoje pomenovanie má podľa britského kapitána Charlesa Boycotta, ktorý bol zástupcom prenajímateľa polí a vlastníka rozsiahlych pozemkov, lorda Erna v Írsku. V roku 1880 bola natoľko slabá úroda, že nájomcovia požadovali 25 % zľavu z nájomného, vzhľadom na to, že užívatelia nemali dostatočné výnosy. Lord Erne bol ochotný zľaviť nájomcom 10 %, ale viac nie. Vybavením záležitosti, v rámci ktorej mali byť vystáňovaní aj jedenásti nájomcovia, bol poverený práve kapitán Boycott.

Vodca *Írskej pozemkovej ligy* Charles Stewart Parnell navrhol ako taktiku boja s kapitánom Boycottom demonštratívne ignorovanie Írmi (čiže po novom bojkotovanie) všetkého, čo bolo nejako

späté s kapitánom, lordom Erneom a ich zamestnancami. Napriek krátkodobým ekonomickým ťažkostiam tých, ktorí začali s bojkotom, sa kapitán Boycott čoskoro dostal do izolácie, jeho zamestnanci prestali pracovať na poliach a v stajniach, ako aj v jeho dome. Miestni podnikatelia s ním prestali obchodovať a miestny poštár mu odmietol doručovať poštu.

Úrodu na jemu zverených poliach nemal kto zberať a tak musel priviesť 50 nájomných robotníkov, ktorých však, napriek tomu, že predstavitelia Ligy ubezpečili o svojom úmysle vyhnúť sa násiliu, muselo sprevádzať takmer tisíc policajtov a vojakov, kvôli strachu kapitána Boycotta z hnevu Írov. Tí však vôbec neútočili, všetko odignorovali a Boycott nakoniec zistil, že náklady na armádu, políciu a robotníkov boli vyššie ako cena úrody. A bojkot úspešne pokračoval.

Čoskoro sa kapitánovo meno ocitlo vo všetkých svetových novinách a dalo pomenovanie tejto špecifickej forme odporu.

Aj mexický slobodomurár potrebuje biznis

Výrazným príkladom toho, ako môže katolícky bojkot zamávať s príslušníkmi obchodníckej elity, sú udalosti v Mexiku na začiatku 20. storočia, ktoré neskôr vyústili do povstania *cristeros*.

V roku 1924 prevzal v Mexiku moc prezident Calles, ktorý ako kovaný slobodomurár nielenže pokračoval v protikatolíckej práci svojich predchodcov Obregóna a Carranzu, ale rozhodol sa represálie ešte viac vystupňovať. Jeho veľkým vzorom sa stal Sovietsky zväz. Zrušil katolícke školy, protestujúcich študentov zavrel do väzenia a kňazi si museli pýtať na polícii povolenie slúžiť sv. omše. Poštátnil tiež všetky cirkevné sirotince, starobince a nemocnice. Katolícka tlač bola zakázaná a kňazi mali prisahať na ateistickú ústavu. Arcibiskupa, ktorý sa proti tomu ozval, dal odsúdiť za velezradu.

Mexické ženy pripravujú transparenty s nápisom "Bojkot". Zdroj: wikimedia commons

Počas pôstneho obdobia naschvál zorganizoval karneval, na čele ktorého išla Callesova dcéra, v sprievode išli revolucionári oblečení do kňazských reverend spolu s prostitútkami a vykrikovali protikatolícke nadávky a heslá.

V roku 1926 vydal Calles novú ústavu, ktorá sa stala povestnou svojou proticirkevnou orientáciou. Kňazom bolo zakázané chodiť na verejnosti v sutane a ľuďom verejne vystavovať akékoľvek

náboženské symboly. Pápež Pius XI. novú ústavu kritizoval v apoštolskom liste, avšak k žiadnej náprave zo strany mexickej vlády samozrejme nedošlo. Vtedy sa na odpor postavili katolícke organizácie *Kolumbovi rytieri*, *Mexická katolícka mládež* a *Liga na obranu náboženských práv*, pričom vyzvali katolíkov na pasívnu rezistenciu. Tá spočívala práve v bojkote.

Všetci katolíci boli vyzvaní, aby obmedzili svoje potreby na minimum. A tak sa aj stalo. Zrušili vklady v bankách, nechodili do divadiel, na býčie zápasy a nekupovali losy v lotériách. Ignorovali verejnú dopravu a v obchodoch nakupovali len minimálne, väčšinou žili zo zásob. Režim sa čoskoro ocitol na pokraji bankrotu a mal iba dve možnosti: buď poľaví a prizná tak porážku, alebo rozpúta otvorený teror. Rozhodol sa pre druhý variant, takže popravy, zatýkanie, mučenie a prenasledovanie sa rozšírili do všetkých kútov krajiny. Svojou brutalitou takmer v ničom nezaostával za svojím vzorom, Sovietskym zväzom. Jeho obeťami sa stali tisíce laikov a kňazov.

Celý konflikt vyústil nakoniec do občianskej vojny medzi katolíckymi povstalcami – *cristeros* a slobodomurárskou vládou. *Cristeros*, spočiatku víťazní, sa ocitli v izolácii pod tlakom diplomacie slobodomurárskych Spojených štátov a nakoniec boli zradení samotným Vatikánom, ktorý ich vyzýval na zloženie zbraní. Každopádne, ich bojkot sa v počiatkoch odporu ukázal ako veľmi efektívna zbraň.

Slzy veľké ako kravské lajná...

Aký účinný môže byť katolícky bojkot a aké ďalekosiahle následky môže mať, to sa ukazuje na odpore katolíkov v Spojených štátoch proti nemravnosti vo filmovom umení. Samozrejme, musia mať k tomu adekvátne odhodlaných pastierov, so správnou formáciou.

V 30. rokoch 20. storočia sa veľkí filmoví producenti, oslnení svojou mocou a ziskami, rozhodli, že odhodia masku a dajú najavo otvorene svoje protikresťanské postoje. Keďže väčšinou išlo o osoby pochádzajúce z nekresťanského prostredia, nerobilo im problémy iniciovať vo filmoch určité „uvolnenie“ ohľadom kresťanskej morálky. Prvé filmy boli vyprodukované a išli do kín.

Čoskoro však prišiel protiúder. Arcibiskup z Filadelfie vyhlásil celonárodný katolícky bojkot všetkých kín. A katolíci ho poslúchli. Je pravdepodobné, že sa k nim pridali aj mnohí nekatolíci. Výsledok bol pre producentov katastrofálny. Len za jeden týždeň sa ocitli v tak výraznej strate, že pokračovanie bojkotu by viedlo k postupnému bankrotu. Nadutosť producentov okamžite splasla a chuťky na voľnomyšlienkarstvo a „zdravý sex“ ich prešli. S prosíkom iniciovali stretnutie všetkých amerických filmových producentov, na arcibiskupskom úrade vo Filadelfii.

Sekretár arcibiskupa neskôr popisoval, že šéf najväčšieho filmového koncernu sa pred arcibiskupom rozplakal a „*padali mu slzy veľké ako kravské lajná*“. Producent poukazoval na obrovské straty a sľuboval, že všetky filmy budú podliehať prísnej morálnej cenzúre, ak arcibiskup bojkot odvolá. Tak sa aj stalo a americká oficiálna kinematografia, ktorej producentom zostal tento bojkot hlboko vrytý do pamäti, si na prvé otvorené „nahotiny“ musela počkať až do roku 1965, keď sa po prvýkrát vo filme produkovanom veľkými spoločnosťami objavili úplne odhalené ženské prsia. To však už producenti vedeli a videli, že sa priamo v katolíckej Cirkvi odohrávajú také zmeny, vďaka ktorým im už žiaden bojkot nehrozí.

Prečo by to nemalo fungovať?

Ani v najnovšej dobe nechýbajú príklady toho, ako sa dá bojkotom donútiť mamutí koncern k rešpektovaniu kresťanskej morálky. Keď sa pred niekoľkými rokmi firma *PepsiCo*, známa predovšetkým nápojom *Pepsi* (či *Pepsi-Cola*), rozhodla verejne podporiť právo žien na umelý potrat, reagovali kresťania v USA vyhlásením bojkotu jej výrobkov. O niekoľko mesiacov musela firma hodiť uterák do ringu a vzdať to. Tržby sú tržby...

Bojkot je teda maximálne účinný. Prečo však nie je dnes príliš používaný? Vysvetlenie je jednoduché – zmenila sa povaha populácie. Moderným elitám sa podarilo vďaka deštrukcii kresťanskej civilizácie vytvoriť požívačnú masu konzumentov, ktorí sú plne závislí na neustálom prísune rôznorodých potravín, populárnej zábavy a sexuálnej zvrátenosti. Presvedčiť týchto otrokov konzumizmu, aby obmedzili svoje potreby, navyše v záujme ideálu, ktorý je pre nich ťažko uchopiteľný a pochopiteľný, to by znamenalo nadľudský výkon.

Je však možné, že práve teraz, keď im predkladajú svetové elity svoju víziu sanitárnej diktatúry s takou vulgárnou otvorenosťou a bez akýchkoľvek škrupulí, sa nakoniec aj mierne degenerované masy pohnú. Ak to urobia, tak nebudú ľutovať. Uvidia svojich bohorovných pánov, ktorí im arogantne už roky pijú krv, na kolenách a možno sa dožijú ešte aj toho, že Zuzane Čaputovej a Igorovi Matovičovi budú padať z očí *„slzy velké ako kravské lajná“*.

Autor: Branislav Michalka